

קללה

חקוקה בעצם

ספר שני בסאגת חסרי הגורל

דניאל ל' ג'נסן

קללה חקוקה בעצם

ספר שני
בסאגת חסרי הגורל

דניאל ל' ג'נסן

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דניאל ל' ג'נסן
קללה חקוקה בעצם

Danielle L. Jensen
A CURSE CARVED IN BONE

A CURSE CARVED IN BONE by Danielle L. Jensen
Copyright © 2025 by Danielle L. Jensen
Published by arrangement with Context Literary Agency
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-427

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל הגברות של NOFFA!

הסערה הכתה ללא אזהרה, תקפה את ספינת הדרך־קאר ונשאה אותנו מהחוף הסלעי בפראות כזאת, שנדמה שהאלים עצמם אינם רוצים שנחצה את המצר. בעוד הנורדלנדים נאבקים בגלים העזים, כל אשליה שהייתה לי אי־פעם לגבי תהילת הפשיטות על־פני הימים, הונסה במהירות בידי הקור. בידי הרטיבות. אבל יותר מכול, בידי ההקאות האינסופיות.

לא שלי, אני התמודדתי היטב, אבל תכולת הקיבה של כל האחרים כמעט, כולל העבדים מכוסי הברדסים של הראלד, מילאה את בטן הספינה. מוטב לבוסס בקיא מאשר להישען מעבר למעקה, ולהסתכן בכך שהים הזועם יסחף אותך משם.

"איזו אכזבה זו תהיה," צעקתי מעל המולת הרעם והמים הגועשים, "אם לא יצא דבר מכל המזימות וכל התוכניות שלכם, כי ניגרר אל מתחת לגלים!"

כל הנוכחים נעצו בי מבטים זועמים, אם כי המבט של טוֹרָה לא היה מפחיד במיוחד, לאור שצף הקיא שפרץ מבין שפתיה. אני צחקתי ונשענתי כנגד דופן הספינה במקום בו ישבתי, מתחת לעור כלב ים שכיסיתי בקסם שלי, על מנת שרסס המים לא ייספג בו. "או אולי

אפילו לא מוות מפואר כזה בידי נְיֹוֹרְד, אולי פשוט תפלטו את כל האיברים הפנימיים שלכם. שמעתי כאלה סיפורים על הפראות של הנורדלנדים, אבל אני חייבת לומר שזה מעורר רחמים."

"היא אף פעם לא שותקת?" הטיח הראלד בבירון. אפילו מלך נורדלנד לא היה חסין בפני השפעת הגלים, ומצב הרוח שלו הלך וקדר. חייכתי אליו חיוך קורן ובתמורה זכיתי בהזעפת פנים.

בירון רק רכן מעל המשוט שלו. לגלים לא הייתה השפעה עליו. חבל מאוד. אם למישהו הגיע לטעום את הצריכה החמוצה של מיצי קיבה, הרי זה לו, על לשונו השקרנית.

"אתה לא תדע שקט, אבא," ענה בירון לבסוף, ושרירי גבו נדחקו כנגד הטוניקה שלו ממאמצי החתירה. "אבל אני מזכיר לך שאתה זה שהביא על עצמו את ארס לשונה."

הראלד חשק שיניים. אבל במקום לענות הוא השקיע את כל כוחותיו במשוט שלו, וזרועותיו הדקות עברו קשה. אפילו מלך נורדלנד לא היה פטור מחתירה בסיוט הזה, כיוון שנדרשנו לכל זוג ידיים פנוי על מנת לא לטבוע. המצר הצפוני היה ידוע לשמצה בחיים שגבה, ובממלכת ניוורד מלכים אינם זוכים ליחס מיוחד. גם לא ילדי האלים.

גל הציף את הדרקאר ומים טפחו בפניי בעוצמה מכאיבה. פחד גאה בחזי, כי לא היה אפשר לנשום בשיטפון הקפוא הזה. כלי השיט נטה וגלש אל העמקים שבין הגלים, ונדמה שחשכת המעמקים מנסה לתפוס אותי. נצמדתי לכל מאחז שהצלחתי למצוא. ציפורניי שרטו בעץ ואוזניי צלצלו מצרחות העבדים שאיבדו אחיזה. ליפול משמעותו למוות, כיוון שלא הייתה ישועה בים הגועש.

אבל הפחד שלי התמוסס והפך לכמיהה, כשבהיתי במים הכהים. הכמיהה לחשה הבטחות להקלה מהצער שצרב בליבי. מהזעם שרדף את נשמת. מהבדידות שרוקנה אותי מבפנים, כי איבדתי כל דבר שהיה חשוב לי, כולל הייעוד שלי.

הים ניסה להגיע אליי ואצבעותיי רפו, ליבי השבור כמה להפוגה מהכאב. להיגרר מטה מטה מטה אל החשכה.

אבל האחיזה שלי התהדקה כשהל לחשה בראשי, מדוע לוותר,

כשיש לך הכוח להחזיר לעצמך כל דבר שאמור להיות שלך? הכוח להשיב כל דבר שנגנב ממך? אין לי כוח כזה.

היא צחקה בשקט אבל קולה רעם בראשי. את גבירת המוות, בתי. כל אשר נשימה באפו, מפחד מהכוח שלך. אני לא רוצה שיפחדו ממני.

בראשי ראיתי חיוך שמחציתו שפתיים מתעקלות ומחציתו עצם שחופה. הדופק שלי האיץ בתגובה למראה, אבל דבריה הם אלה שהפכו את ידיי קרות כקרח. פחד הוא הנשק ששיג לך את מה שאת רוצה.

ספינת הדרקאר התיישרה וכבר לא הייתה סכנה שתוצף. ניגבתי מי מלח מעיניי. לא ידעתי אם אלה דמעות או מי ים, רק שלשאגת הדופק שלי אין קשר לקרבה למוות. פחד הוא הנשק ששיג לך את מה שאת רוצה.

מה אני רוצה?

לא ידעתי, אבל מערבולת הרגשות הגועשת בבטן שלי נזקקה למוצא. עיניי ננעצו בסטיין שהקיאה מי ים, ואני צעקתי, "סקאלדית, את תחברי שיר על המסע הזה? אם כן, אני מציעה שתקראי לו 'הקינה על הקיא'. או אולי 'המסע המאוס'. לא, אני יודעת... 'הטבילה והבחילה'!" "שקט!" צרחה עליי סקדה מהמשוט שלה. שערה האדום דבק בפניה. "מספיק עם הרעש הזה, כלבה קשקשנית!"

"וואם אסרב?" צחקתי צחוק פראי, כשסקדה נטשה את המשוט שלה בידי העבר החותר לידה, וקשת זהובה קורנת הופיעה בידיה. כלי הנשק שבו הרגה את אימא שלי. "את תירי בי? תשליכי אותי לים?" היא הניפה את הקשת שלה ומתחה בה חץ ירוק רעיל שלעולם אינו מחטיא.

"קדימה!" הצווחה נקרעה מגרוני. לא מתוך רצון שתירה בי, אלא על מנת שתרגיש את אותו היסוס שרדף את נשמתי שלי. "נראה אם יש לך אומץ לעשות את זה!"

סקדה מתחה את החץ, ועיניה הכחולות הנוצצות היו מלאות דברים רבים – אבל היסוס לא היה אחד מהם.

פי יבש מתחושת ודאות פתאומית שהצלחתי להביא למותי ברברבנות שלי. אבל כלי הנשק נעלם, כשהראלד נהם עליה שתשלוט בעצמה או שתצטער על זה.

לא היה אכפת לי שהצחוק שלי נשמע מטורף, כי זה היה עדיף על בכי, ולכן ייללתי בקול, "כולכם הקרבתם הרבה כל כך כדי לחטוף אותי, אז נראה לי שאני יכולה לומר מה שארצה ולא תהיה לכם ברירה אלא להקשיב! לא תהיה לכם ברירה אלא לסבול את זה. רציתם אותי? עכשיו כולי שלכם, אז תיהנו! השגתם את מה שרציתם!"

סקדה הסתערה עליי באגרופים קטנים מונפים. אומנם התגריתי בגורלי, אבל היא בכל זאת הצליחה להפתיע אותי. האגרופ שלה פגע בלחי שלי והעיף אותי לאחור. ראשי נחבט בתורן וראיתי כוכבים, וסקדה הושיטה ידיים לגרוני. "את צריכה למות," היא צרחה בפניי. "את נגע על העולם, בת-הל!"

הנפתי ברך והלמתי בין הרגליים שלה. היא גמלה לי בצרחה אבל לא הרפתה, ואצבעותיה נשארו יציבות סביב הגרון שלי. אבל אז ביוון תפס במותניה של סקדה. הוא גרר אותה מעליי, אבל היא רק הפנתה את זעמה כלפיו, ומהומה שלמה פרצה. עבדים ניסו להימלט כשהשניים התנגשו בהם. ספינת הדרקאר נאנקה ונטתה על צידה, טובלת בגל מיתמר. מים התרסקו עליי, כבדים וחסרי רחמים. הכול הסתובב, ואני התגלגלתי בעיניים מלאות עץ וגלים ושמיים שחורים.

אבל אז ידיים תפסו במפרק כפות ידיי, והעור של ביוון להט כנגד שלי, כשהצמיד אותי לרצפה. "את מנסה להרוג את כולנו?" "כן!" צרחתי בעוד האחרים נאבקים במשוטים. "זה בדיוק מה שאני מנסה לעשות!"

"אם תמותי, לעולם לא תזכי בתשובות!" הוא ריתק אותי למקומי בכוח ואני השתוללתי וניסיתי להכניס לו ברך בביצים. "את לעולם לא תדעי את האמת!"

"אל תדבר איתי על האמת!"

כדי להתחמק מהברכיים שלי הוא השתחל בכוח בין רגליי, והאגן

שלו לחץ על קימור האגן שלי בעוד הספינה מיטלטלת. לחלוטין כנגד רצוני, ראשי התמלא זיכרונות מהמערה, כשנדרמה שהאוויר בר השגה. זיכרונות של שפתיו על שפתיי, ידיו על גופי, הזין שלו טמון עמוק בתוכי, כשעשה אותי לשלו. התשוקה הבוגדנית שלי גאתה כנגד הפחד וההיגיון, ולא היה אכפת לה שהגבר שהיא רוצה הוא אויבי.

רק לזעם היה הכוח לסלק את זה, ואני נאחזתי בכעסי בעודי נותנת מוצא לכל האכזריות שנולדה בליבי מתוך כאב. כרנתי רגליים סביב המותניים של בירון והתחככתי כנגדו, ושאלתי בלעג, "האמת שתשיג לך שוב את זה?"

האחיזה שלו במפרקי כפות ידיי התהדקה בעוד הדרקאר מיטלטלת. נעצתי את עקב מגפי בגבו והרגשתי בו נצמד אליי. "האמת שתחזיר לך את פרייה היפה שלך, ותוכל לעשות אותה לאשתך?"

זקפתי ראש ונישקתי אותו. תפסתי בשפתו התחתונה בכוח מספיק כדי לגרום לו להירתע. "כדי להיות איכר איתה? להוליד בנות יפות שייראו בדיוק כמוה? האמת שתבטיח שתזדקן בזרועותיה?"

הטחתי בפניו את החלום שהעניק לי במערה ההיא, וזעמי התענג על הבזק הכאב בעיניו, כי רציתי שיכאב לו בדיוק כמו שאני כואבת. "אין שום אמת שתחזיר אותי אליך כי אתה שקרן. בוגד. פחדן מזדיין שלא מגיע לו להגיע לוולהלה!"

"את חושבת שאת יודעת הכול, פרייה," הוא אמר. "אבל את לא יודעת שום דבר."

ירקתי בפניו. "אני יודעת שאשנא אותך עד נשמת אפי האחרונה, בירון. וגם זה משהו."

"תשנאי אותי כמה שתרצי." הוא הרפה ממפרקי כפות ידיי. "אבל נשמת אפך האחרונה לא תהיה היום, הנולדת-באש."

צפיתי בו חוזר למשוטים ומצטרף שוב למאמצים לצלוח את הסערה.

"אבי-הכול רואה את כל שהיה ואת כל שאמר הנזרנות שיהיה." הראלד חדל לחתור ועיניו האפורות ננעצו בי. "סאגה היא בתו, וידע הוא המתת שלה. לחוזים אחרים יש אולי תשובות, אבל נראה שסאגה כרוכה בגורלך. ייתכן שהוא יראה לה את האמיתות שאת רוצה בהן

כל כך." בלי לחכות לתגובה הסתובב הראלד קדימה שוב ושריריו התאמצו בעודו חותר.

כעסי התפוגג בהדרגה, ובהיעדרו נותרתי חלולה. הטיתי את הראש לאחור ובהיתי בשמיים הקודרים ובעננים הסוערים, שברקים מרקדים ביניהם. מה לא הייתי נותנת על מנת שגורלי יהיה קבוע מראש. מישהי שכוחות עליונים כבר קבעו את מהלך חייה, וכל דבר שאומר, כל דבר שאעשה, כל דבר שארצה אי־פעם, בכל זה יהיה אפשר להאשים אותם. אבל בגלל שתי טיפות הדם האלוהיות בעורקיי, אחת מהלין ואחת מהל, הייתי אחראית לכל מעשי ידיי. כישלונות והצלחות. סיוטים וחלומות. אהבה ושנאה.

מה אני רוצה?

השאלה חדרה אל מעמקי נשמתי, כי הייתי זקוקה לתשובה. הייתי זקוקה למטרה שתדחוף אותי קדימה. אם אישאר היכן שאני, כמו שאני, אשרוף את עצמי מבפנים החוצה.

אני רוצה את האמת.

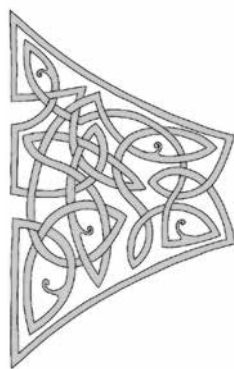
רציתי לשמוע משפטיה של סאגה את העתיד שחזתה, כי ילדי אודין אינם משקרים. רציתי את הסיפור של מה שקרה בינה ובין סנורי. רציתי לדעת אם הראלד הוא נבל כפי שלימדו אותי להאמין. אבל יותר מכול רציתי לדעת את האמת על מי שאני.

התרוממתי על ארבע וזחלתי קדימה, עד שמצאתי מקום ליד עבד שזרועותיו מכוסות קעקועים. אחזתי במשוט והשקעתי בו את כל כוחי לנוכח החוף הסלעי של נורדלנד. הרוחות נחלשו והים התחיל להירגע, ואם הנורנות צפו בנו, הייתי משוכנעת שהן חוששות לעתיד שיצרו. כי אני פרייה הנולדת־באש. בת הלין. בת הל.

ואני אארוג את גורלי שלי.

2 בִּיּוּרֹן

שמיים בהירים קרנו מעלינו בזמן שדחפנו את הדרך אר לחוף. כל שריר בגופי כאב, ולא הרגשתי אשמה כשהשארתי את העבדים של הראלד לרוקן ממנה את המים, כשצעדתי אל האדמה שהייתה לי בית יותר מכל מקום אחר בעולם. עגנו בסְטוּרְמָנס, הנקודה הבולטת אל תוך המצר, שביום בהיר אפשר להשקיף ממנה עד סְקַלְנְד. החוף היה צר וסלעי, ומעבר לו היתמרו הרים מכוסים יערות סבוכים, פסגותיהם עדיין לבנות משלג.

כרעתי ברך, אספתי חופן חול גרגירי ומעכתי אותו בכוח בכף ידי. נהייתי להרגיש שוב את נורדלנד, גם אם קיללתי את הגורל על כך שהביא אותי בחזרה לכאן.

"לגורל אין אחיזה בך, ביורן," אמר הראלד, שחלף על פניי במעלה החוף. כמו תמיד, נדמה שהוא יודע מה אני חושב. "אתה חסר גורל, ולכן אתה זה שבחר את הנתיב הזה, גם אם לא ידעת לאן הוא יוביל." מעולם לא התעסקתי יותר מדי בכוחם של חסרי הגורל לשנות את פני העתיד, כי זה לא היה דבר שניתן להוכיח. לא הייתה דרך לדעת אם בחירה מסוימת הסיטה את החושים שטוו הנורנות ליצירת דפוס אחר, או אם פעלתי בדיוק כפי שחזו. כל פעולה שלי בימים האחרונים

נועדה לשחרר את פרייה מאלה שרוצים להרוג אותה או להשתמש בה למימוש השאפתנות שלהם, אבל בסופו של דבר, בסך הכול העברתי את השליטה בה ממלך אחד לאחר. "אנחנו כאן בגללך, אבא."

הוא רק הסתכל עליי במבט מלא ידיעה והמשיך לחצות את החוף בכיוון העצים.

ידיעה, כי לא היה ניתן להכחיש שברגע שהתוכניות שלי להבריח את פרייה בסתר סוכלו, ברגע שהיא למדה על הבגידה שלי, קיוויתי שהאמת תגרום לה לסלוח לי על השקרים שלי. התקווה שהעתיד שרציתי בו נואשות וזכיתי להציץ בו לרגע, יוכל להיות שוב שלי, כשהיא תבין למה עשיתי את מה שעשיתי. תקווה של גבר עם גללי חמוסים במקום מוח, כי שום אמת לא הייתה יכולה לשכך את הזעם הגועש שבער בלב של פרייה שלי.

כבר לא שלך, לחש לי ההיגיון, וליכי החמדן צרח שהיא תהיה שלי עד קץ הימים.

השלכתי מידי את חופן החול, קמתי והלכתי בעקבות הראלד אל בין העצים. האוויר היה קר יותר מאשר בסקלנד. צחנת האצות הנרקבות התערבבה בריח החריף של האורנים, והקרקע המכוסה טחב הייתה ספוגית מתחת למגפיי. הרוח טלטלה את ענפי העצים והיער היה מלא חיים, שירת ציפורים ורחש חיות קטנות. ארץ פרא. הקיץ כאן היה נעים, אבל מעטים היו מסוגלים לשרוד את אכזריות החורף הנורדלנדי.

האיש שהיה לי אבא רוב חיי מצא סלע לטעמו והתיישב. הראלד חלץ את מגפיו, ניער מתוכם חול ואז השליך אותם הצידה. צפיתי בו בדממה בזמן שפשט את הטוניקה שלו וסחט מי ים מהבד הרטוב. עורו הבהיר היה כחלחל מעט מהקור. הוא היה רזה משזכרתי, ואותות הגיל ניכרו בקמטים סביב עיניו ובקווצות האפורות של שערו החום-זהוב. בסך הכול אדם, אם כי היו זמנים בשהות שלי בסקלנד ששכחתי את זה, כיוון שסנורי תיאר אותו תמיד כיצור שמסוגל למעשי רשע על-טבעיים.

בנורדלנד הראלד נחשב מושיע. משחררם ואלופם של חסרי הישע. ראיתי במו עיניי את המעשים הטובים שלו. הייתי חייב לו את חיי, כמו

רבים מאלה ששירתו אותו. אבל הוא לא היה גיבור יותר משהיה נבל. בסך הכול אדם, והבחירות של אף אדם אינן חסרות אנוכיות לחלוטין, ודאי לא אדם שנאלץ לפלס את דרכו בשיניים ובציפורניים מיארל וטר למלך.

"אתה שוב נשמע כמו סקלנדי." הראלד נאנח ופיתל שוב את בד הטוניקה שלו, וטיפות מים צנחו על הטחב. "זה מזכיר לי איך אתה וסאגה נמלטתם לנורדלנד, כשאתה הוזה מכאב הכוויות. היית בסך הכול ילד אבל לא בכית, רק נשבעת לנקום בסנורי על מה שעשה. אתה ואני היינו חוצים את המצר יחד וקוברים את סנורי, אלמלא אימא שלך שעצרה אותנו. רציתי להרוג את סנורי יותר מכל דבר בחיי, אבל סאגה התחננה שאעצור בעצמי. תמיד הייתי עבד לרצונותיה, אבל עכשיו אני מצטער שוויתרתי."

"אני זוכר." שמעתי את סקלנד בקולי, אבל לא הצלחתי להיפטר מהמבטא בלי מאמץ מודע. סיגלתי אותו לעצמי כדי להשתלב טוב יותר בהלסר, לעודד את הסקלנדים לשכוח שנעדרתי כל כך הרבה שנים, אבל זה לא הצליח. תמיד הייתי זה. תמיד נורדלנדי. בעיקר בליבי.

הראלד לבש את הטוניקה הלחה וסוף־סוף הסתכל עליי. משקל תשומת ליבו היה כבד כתמיד. "עכשיו כשאנחנו סוף־סוף לבד, אתה מוכן לומר לי למה?"
למה.

שאלה שלא היה צורך להבהיר, ואני נשפתי נשיפה ארוכה ואמרתי, "זה משנה?"

הראלד שיחק בטבעת הזהב של הזקן שלו, ואז נענע בראשו. "האם זה משנה? מובן שמשנה למה בחרת להחריב תוכניות שגובשו במשך חיים שלמים. כל דבר שעשיתי נעשה לבקשת אימא שלך, לבקשתך, אבל נראה שאתה מעדיף לירוק לי בפנים על כך שעשיתי בדיוק כפי שביקשת. אלה היו התוכניות שלך, ביורן, לא שלי, אבל אתה מתייחס אליי כמו אל אויב שלך."

"אתה לא אויב שלי, אבא. אבל דברים משתנים."
"אה כן. דברים." הראלד עשה פרצוף. "דברים, כמו העובדה

שהתברר שעלמת המגן היא אישה יפה להפליא? הרבה יותר קל להרוג את המכוערות, מה? אם לפרייה היה פרצוף שמזכיר תחת של סוס, אין לי ספק שהיית עושה כבקשת אימך ללא היסוס, אבל הינה אנחנו כאן. סנורי עדיין בחיים. פרייה עדיין בחיים. האיום על נורדלנר ממשי כתמיד, כיוון שהגורלות שלנו לא השתנו. והכול בגלל פרצוף יפה."

"למראה שלה לא היה שום קשר לזה." זה היה שקר, כי זכרתי את הפעם הראשונה שראיתי את פרייה. איך אור השמש האיר את הכעס על פניה בזמן שהצילה דג אחרי דג מהתקף הזעם של וראגי, וכל חלק בה זעק בהתרסה. יפהפייה, כן, אבל הפראות שלה היא זאת שמשכה אותי לחצות את הפיורד ולשוחח איתה. היא הייתה לבושה בשמלה שנתפרה ביד, ללא כלי נשק מלבד מילים, והייתה עזת-נפש יותר מכל לוחם שנתקלתי בו אי-פעם בשדה הקרב. "הרגשתי שיהיה שגוי להרוג אותה," רטנתי. לא הצלחתי לנסח את סיבותי במילים שלא יביאו אותו ללעוג לי. "למה היא צריכה למות בגלל הפשעים של סנורי?"

"כי אימא שלך אמרה שזאת הדרך היחידה להציל אלפי חיים," ענה הראלד. "סאגה לא הבינה מה עושה את פרייה מסוכנת כל כך, אבל ידעה שיש בידיה הכוח להמיט חורבן על נורדלנר וסקלנר גם יחד. סנורי הוא הנבל, אבל עלמת המגן היא הנשק שלו, והמוות שלה יסרס את היכולת שלו לגרום נזק של ממש. סאגה שלחה אותך למשימה הזאת, כי כחצר גורל אתה יכול לשנות את העתיד שאבי-הכול הראה לסאגה. אבל כשניתנה לך ההזדמנות, נרתעת. כי 'הרגשת שיהיה שגוי להרוג אותה'." שפתיו התעקלו בכוז. "או אולי כי הזין שלך היה זה שחשב במקום הראש."

"אימא שלי הסכימה שהתוכנית צריכה להשתנות," השבתי. "כשדיברתי איתה בפיאלטינדר היא הסכימה שפרייה עשויה ללכת בנתיב אחר, אם נציל אותה מסנורי. אימא שלי לא צמאת דם במידה כזאת שתרצה במוות של אישה חפה מפשע, כשקיים פתרון אחר."

הראלד נאנח. "סאגה לא הסכימה איתך, ביוון, היא בסך הכול הבינה שאתה מאוהב בפרייה ולא יהיה אפשרי לשכנע אותך לפגוע בה. היא ביקשה ממני שאעשה את זה במקומך, אבל זאת הייתה

תחינה של אם, לא אסטרטגיה של חוזה. אני בסך הכול בן תמותה, ואין בי הכוח לשנות את הגורל שקבעו הנורנות, כלומר נועדתי להיכשל בזה."

הוא העיף בי מהצר מבט שרימוז שהוא יודע מה היה החלק שלי בסיכול הניסיון. כנגד רצוני מילאה את מחשבתי תמונה של פרייה חשופה עד המותניים, עם כתר של קרניים על ראשה וגופה נוטה לאחור, בזמן שטעמתי אותה בפעם הראשונה. מצמצתי וסילקתי את החיזיון מראשי, כי אותו איום שמפניו הגנתי עליה אז, היה קיים גם כיום. "אז אימא שלי עדיין רוצה במוות של פרייה? היא עדיין מאמינה שזאת הדרך היחידה לשנות את העתיד?" כי אם אימי מנסה באופן פעיל להביא על פרייה את מותה, הדבר האחרון שרציתי היה לקחת את פרייה אל לב נורדלנד.

בפעם האלף בחיי צרחתי בליבי בדממה, למה אני לא יכול פשוט להרוג את סנורי וזהו?

בדממה, כי אימי עמדה על דעתה שאין להרוג את סנורי, וסירבה לשמוע כל טיעון הפוך.

"אני לא יודע מה סאגה חושבת כרגע על העניין, או אם אבי-הכול שלח לה חזיונות נוספים של העתיד." הראלד השעין מרפקים על הברכיים. "לא נפגשתי איתה שבועות רבים, כי היא חזרה לבקתה שלה אחרי שיצאנו מפיאלטינדר. היה קשה לה מאוד להימצא בנוכחות נשמות רבות כל כך."

זה לא הפתיע אותי, כי אימא שלי תמיד הייתה נואשת להתבודד. ליבה לא היה מסוגל לשאת את משקל כל העתידים האפשריים הללו, שלעיתים קרובות היו טרגיים. כמעט התעלפתי כשראיתי אותה בפיאלטינדר, אבל זה לא מנע ממני להתגנב מאוחר יותר כדי לשאול בעצתה.

מבעד לעצים ראיתי אנשים ממהרים לאורך החוף. הם נשאו מגינים צבועים בפסים הכחולים של נורדלנד, בצירוף הסמל של היארל שלהם. לוחמים מהצי של הראלד שהגיעו לחוף לפנינו. כלומר, אותו רגע קצר לגלות מה התוכניות של אבא שלי בלי שאחרים ישמעו אותנו, עמד להגיע לקיצו.

"מה אתה מתכנן לעשות עם פרייה?" שאלה ישירה לשם תשובה ישירה. כבר זמן רב שהראלד רצה במוות של פרייה, אבל זה השתנה כשראה אותה משתמשת בקסם של הל. לא היה ניתן להחמיץ את שביעות הרצון בעיניו כשגילה מה היא מסוגלת לעשות. הייתה לי הרגשה שהוא רוצה לצרף אותה לחוג חסרי הגורל ששימש אותו להגנת חופי נורדלנד. הוא לא ייפטר מכלי נשק רב עוצמה כמו פרייה, אלא אם לא תהיה לו כל ברירה אחרת. או אם אימא שלי תבקש ממנו לעשות זאת, והייתה סכנה גדולה שאכן כך יקרה.

"היא מסוכנת." העיניים של הראלד עברו מהלוחמים המתקרבים אל פרייה, שעמדה על שפת המים תחת מבטה הבוחן של טורה. "בכוחה לא רק להרוג, אלא גם לשלוח נשמות אל האם האלוהית שלה בהלהיים. גם לוחמים שצוחקים בפני המוות יברחו מפרייה, כי בכוחה למנוע מהם כניסה לווללה. אבל זה לא הדבר שמבעית בה מבחינתי." הוא שתק רגע ממושך ואז הוסיף, "אלא הזעם שלה." כאילו שמעה אותנו מדברים, פרייה הסתובבה, וגם מקצה החוף ומבעד לעצים לא היה ניתן לטעות בניצוץ הארגמן בעיניה. שערה הבלונדיני הבהיר גלש עד מותניה, סבוך ומלא קשרים ממי מלח ומרוח. אלמלא העובדה שהיו לה רגליים ולא זנב דג, הייתי משווה אותה להאופרו, שאומרים שמפתות מלחים לא זהירים אל מותם מתחת לגלים. אם כי למען האמת, פרייה הייתה מסוכנת בהרבה גם בלי כלי נשק.

"הכעס שלה היה חצי מהסיבה שניסיתי לקחת אותה ולברוח. לא ידעתי שזאת ההשפעה של הל, אבל ראיתי אותה משתנה כשסנורי השתמש בה במסע שלו להפוך למלך. ראיתי אותה הופכת למפלצת שאימא שלי חששה מפניה, ורציתי להגן עליה מזה. אני..."

"רצית לשנות את הגורל שלה?"

הנהנתי לאט. "זה נשמע מטופש עכשיו, כשאנחנו יודעים שהל היא זאת שגורמת לה להרגיש ככה, לא סנורי. לברוח לא היה משנה שום דבר."

הראלד פרץ בצחוק, ואני הסתכלתי עליו בזעף.

"אח, להיות שוב צעיר וטיפש," הוא אמר לבסוף וניגב את עיניו. "היזכר בסיפורים ששמעת, בירון, אחרת איאלץ להושיב אותך עם סטיינן, על מנת שתלמד אותך כמו ילד קטן. הל היא אלת המוות וגבירת הלהיים, אבל היא אינה מרושעת ולא מעוניינת בהרס. היא... חמדנית, בהיעדר מילה טובה יותר. היא רוצה. ולכן אני תוהה מה פרייה רוצה. אני תוהה מה נמנע ממנה, שהזעם בוער כל כך בליבה ועיניה נמלאות להבה. האשמה אינה בהל, כיוון שהכעס שאתה רואה הוא של פרייה, ושלה בלבד."

יכולתי לחשוב על אינספור סיבות לכעסה של פרייה – אין ספק שאני הייתי אחת מהן – אבל תחושת הבטן שלי הייתה שאין לי סיכוי להבין מדוע זעמה עז כל כך.

"גלה מה פרייה רוצה," אמר הראלד. "זה המפתח להרגיע אותה, ובכך לשנות את הגורל האפל שאימא שלך חווה."

פניי קדרו בתגובה למילה שבחר. "להרגיע." לא רציתי לשנות דבר בפרייה, גם לא את מזגה. אבל אמרתי רק, "היא רוצה את האמת." "אם כך, קח אותה אל סאגה על מנת שתדע את הסיפור המלא." אבא שלי אחז בכתפי. "אני סולח לך, בירון. אני סולח לך כיוון שאני מבין שפעלת מתוך אהבה לפרייה, לא מתוך כוונה רעה כלפיי או כלפי נורדלנד. האלים יודעים שקיבלתי החלטות מפקפקות למען אימא שלך, אז לא אוכל לשפוט אותך לחומרה. נשים משתמשות ביופי שלהן כמו בכלי נשק, ואין יפה מסאגה."

נשאתי מבט לשמיים. "חסוך ממני את שירת האהבה שלך על אימא שלי. יש בחיים דברים שהייתי מעדיף לא לדעת, וזה אחד מהם."

הראלד צחק, אבל מבטו התחדר. "האם אתה זוכר את החזיון שראתה אימא שלך לגבי פרייה, לאחר שהגעתם לנורדלנד?"

כאילו יכולתי לשכוח את אימא שלי קורסת על ברכיה מולי ועיניה מתגלגלות לאחור בראשה. קול שלא היה שלה לחש מבין שפתייה, שעלמת המגן תאחד את סקלנד אבל תשאיר בעקבותיה אלפי מתים. שעלמת המגן תצעד על-פני האדמה כמו מגפה, תשסה חבר בחבר, אח באח, והכול יפחדו מפניה. "אתה יודע שאני זוכר."

הראלד הנהן לאט. "במשך שנים רבות, מטרת חיך הייתה לא

רק למנוע מסגורי את הגורל שחזתה אימך, אלא גם למנוע את מחיר הדמים שיהיה לשלטונו באדמותינו, כשישתמש בעלמת המגן ככלי נשק. אתה האמנת שבכך שתחסוף את פרייה תוכל למנוע את העתיד הקודר הזה, אבל אני חושב שברור עכשיו שהיא אינה מסוגלת פשוט להימלט מהגורל שחזתה סאגה. עליה להילחם בו. השאלה שעליך לשאול את עצמך, היא האם אתה מוכן להילחם בו לצידה."

לא היה שום ספק. אני אעמוד לצד פרייה עד שערי ולהלה ומעבר להם.

אומנם לא ענית, אבל הראלד הנהן הנהון קטן של שביעות רצון. "הנתיב שלך נותר כפי שהיה תמיד: למנוע מסגורי לשלוט בסקלנד. לא לאפשר לכוח ההשמדה ליפול לידיו. מה הדרך הטובה ביותר להשיג את הדבר, את זה אני יודע. נוכל רק לקוות שהתשובות נמצאות בידיו אימא שלך."

"אם היא תטען שהמוות של פרייה הוא התשובה היחידה, מה תעשה?" שאלתי, כי הוא לא ענה על השאלה שלי בפעם הראשונה ששאלתי.

הרוח ייללה בין עצי היער בצליל רדוף שמילא אותי תחושה מבשרת רעות. עיניו האפורות החיוורות של הראלד בחנו אותי, והוא אמר: "נתפלל שנינו שזה לא יקרה."

סקדה חברה ללוחמים והובילה אותם בכיווננו. הראלד גידל אותנו כאחים, אבל סקדה ואני תמיד נלחמנו זה בזה. אימא שלה נטשה אותה, והמרירות שלה גרמה לה לנהוג בעוינות בכל הנשים, בעיקר באלה שתפסה כחלשות. היא הטילה אימה על המשרתות עד שהראלד העניש אותה על כך, אבל זה רק דחף אותה להמשיך בצורה מתוחכמת יותר. מעולם לא ראיתי את סקדה הורגת אישה באשמת חולשה, עד שרצחה את אימא של פרייה, אבל מבט לאחור הייתי צריך לצפות לזה. קלדה הייתה התגלמות כל מה שתיעבה.

סקדה נעצה בי מבט זועף כאילו מרגישה מה אני חושב, אבל אני התעלמתי ממנה. אחד הלוחמים דיבר.

"מלכי." הוא קר קידה עמוקה. "אנחנו מלאים הקלה לראות

ששלומך טוב. כשהשמיים קדרו מאחורינו והדרכאר שלך לא הגיעה לחוף עם הצי, חששנו שקרה הגרוע מכול."

הראלד נופף בידו בביטול. "קצת מזג אוויר רע, זה הכול."

נשפתי בבוז. "אומר האיש שעדיין מצחין מקיא."

"יש הבדל בין חוסר נוחות לסכנה," השיב הראלד. "עלמת המגן לא נמצאה לרגע בסכנה שגל אקראי יסחף אותה, ואני נצמדתי לאמת הזאת. האם כל כלי השיט האחרים שלנו חזרו?"

"כן, מלכי." הלוחם סידר את המגן על גבו. "הרוב חזרו לבתים ולמצודות שלהם, כפי שהוֹרִית. השאר יצאו אל שפך נהר רימֶסְטְרוֹם, אבל חיכינו לוודא את חזרתך בשלום."

"כן, כן," קטעה אותו סקרה, ואז חיפשה בין הלוחמים עד שמשכה קדימה איש נמוך. זיהיתי את גות'רום מייד. הוא היה גבר כחוש כמו חנית עם סבך שיער חום וזקן מדובלל, שהעדיף לחיות באזורי הפרא, רחוק ככל האפשר מבני אדם. הוא לא השתנה בכל השנים שלא ראיתי אותו, אבל הבזה שעל כתפו לא הייתה מוכרת לי.

"מלכי." גות'רום קד קידה עמוקה. הבזה התפייחה את נוצותיה ואז חיקתה את המחווה. "אני מביא חדשות רעות. או ליתר דיוק, קאיה מביאה אותן."

"איפה השועל שלך?" שאלתי, כי שועל אדום קטן היה החיה המלווה שלו כשעזבתי, ושועלים לא מסוגלים לחצות את הים המזריין.

עיניו החומות של גות'רום ננעצו בשלי. "זאבים. לפני שני חורפים. הצלתי את קאיה כגוזל, ויֹרְד מצאה לנכון לחבר בין תודעותינו." הבטן שלי שקעה, כי משמעות הדבר שבמשך שנתיים כמעט הייתה להראלד מרגלת בשמי סקלנר. גות'רום היה בן יֹרְד, כלומר הייתה לו היכולת לשיחת תודעה עם החיה המלווה שלו. וגרוע מזה, הוא היה מסוגל לראות מבעד לעיניה, והיה נאמן לחלוטין. הוא מסר הכול להראלד.

"מה קאיה ראתה?" דרש הראלד לדעת. "היא נתקלה בסנור?" גות'רום בלע רוק ועיניו ננעצו בי לרגע, ואז פנו מעבר לכתפו אל המקום שם עמדה פרייה עם טורה, שתיהן צופות.

"כשעזבתם, הסקלנדים חיפשו את הגופות שלהם למרגלות המפל", הוא אמר. "הם חיפשו גם בנהר טוֹרְנָה, וסירות דייגים סורקות עכשיו את החוף. סנורי משוכנע שעלמת המגן ובירון עדיין בחיים, ומציע פרס עבור כל מידע על מיקומם."

חרקתי שיניים כשנזכרתי איך הייתי משוכנע כל כך שכולם יאמינו שפרייה ואני מצאנו את מותנו והגופות שלנו לכודות במערבולת האינסופית של המפל. עכשיו הרגשתי שזה היה טמטום גמור, וידיי נסגרו לאגרופים בכעס על עצמי. לא עבדנו על אף אחד.

הראלד משך בזקנו ולא נראה מופתע וגם לא מודאג. "האם הוא חושד שפרייה ובירון נמצאים איתנו בנורדלנד?"

גות'רום הנהן קלות. "הוא מאמין שנסוגות בקלות רבה מדי. שמצאת אותם מייד לאחר שירדו במפל. הוא התווכח עם אילווה וטען שאילו היית מוצא אותם מתים, היית מכריז על כך, ולכן הם ללא ספק בחיים."

"סנורי, ידידי הוותיק, אתה אינך שוטה," אמר הראלד בשקט, אבל אז טלטל את ראשו. "היה בלתי נמנע שהוא יגלה שאתה ופרייה שרדתם, בירון. רבים מדי ראו את פניכם, וגם אם הייתי רוצה להאמין שכל הלוחמים שלי נאמנים, מספיק שאחד יתפתה לסיכוי להתעשר והתרמית תתגלה. אנחנו צריכים להתקדם לעומק היבשה, עד לראוונהיים המוגנת."

ליבי האיץ בתגובה לשם המצודה שגדלתי בה. הבית שלי, כיוון שאימא שלי התעקשה שאישאר עם הראלד ואזכח בהכשרה של לוחם. החברים שלי נמצאו שם, והמשפחה שחישלתי מקשרים חזקים לא פחות מקשרי דם.

הקול של פרייה גרר אותי ממחשבותיי. "לא הסכמתי ללכת לראוונהיים, הסכמתי לפגוש את סאגה, וטורה אמרה לי שהיא גרה במקום אחר." היא התקרבה אלינו בדממה. טורה עמדה מאחוריה עם יד מונחת על ניצב החרב שלה. אחות וחברה. או לפחות הייתה פעם. הרבה מאוד השתנה בינתיים.

"צריך לעבור את ראוונהיים כדי להגיע לבקתה של סאגה," ענה הראלד. "צריך סוסים ואספקה, ואת כל זה יש בעיירה."

"העיירה שהיא המעוז שלך." פרייה שילבה זרועות. היא הייתה כל כך יפה ופראית שהחזה שלי דאב, והתחושה לא התמעטה בשום צורה כשהיא העיפה בי מבט רצחני.

"אתה חושב שאיכנס מרצון למעוז שלך?" היא דרשה לדעת. "אפילו בכפרי דייגים קטנים בסקלנד שמענו על ראוונהיים, ובעיקר שאף אדם שאינו נורדלנדי לא ראה את המקום מבפנים ושרד לספר על כך. מאין לי שאתה לא מתכוון לכלוא אותי שם לשארית חיי?" הראלד לא היה אדם שכולא אנשים. הוא העדיף צורות ענישה אחרות, ועיניי הבזיקו אל העבדים – חסרי השם שלו – שכרעו על הברכיים בחול עם הברדסים השחורים מכסים על ראשיהם.

"אני נשבע לך שאין לי שום כוונה לכלוא אותך." הראלד סידר את הלהבים שעל חגורתו. "אין לי בית כלא בראוונהיים."

פרייה השמיעה נחרה. "השכועה שלך שווה בעיניי פחות מסיר לילה. אני לא הולכת לראוונהיים. תן לי מדריך ואגיע לבדי אל סאגה." עיניה ננעצו בי שוב. "מדריך שאינו בידור."

העובדה שדבריה היו צפויים, לא הפחיתה מצריבת המילים. "לא התנדבתי." פליתי חתיכת אצה מהשרוול שלי והשלכתי אותה הצידה. "לכי אם את מתעקשת, הנולדת-באש. אני אפליג במעלה נהר רימסטרום אל ראוונהיים, אבחר לי סוס מהיר ואגיע לבקתה של אימי שבועיים לפניך. אני אדאג להכין מראש ספל תמר, כי אין ספק שתהיי צמאה מהמסע הארוך."

פרייה שתקה אבל הקרקע רעדה, וכולם הסתכלו סביב בדאגה. אני רק המשכתי לנעוץ בה מבט. "קדימה," אמרתי. "קללי אותי להישלח אל הלהיים. בקשי מהאלה אימך לגזול ממני את מקומי בוולהלה. זה לא פעל בפעם הקודמת, אבל אולי הפעם הזאת תהיה שונה."

"אבי-הכול יודה לי שחסכתי ממנו את הקול שלך," היא אמרה ברוגז. "עונש אמיתי יהיה לשים אותך לבדך במקום שאין בו איש שתוכל להרגיז, מלבד את עצמך."

הראלד נאנח ושפשף את הרקות. "אמרי לי היכן נמצא המקום הזה, כי הוא נשמע שקט ושלֵו בלי שניכם. פרייה, הבחירה בידיך. בספינה או ברגל."

הלסת שלה נעה חשוקה מצד לצד, אבל מאחורי העקשנות שלה הייתה נימה של פחד. פרייה נמצאה לבדה בארץ אויבת למולדתה, והרגשתי צביטת אשמה על כך שהתגריתי בה. "איש לא ימנע ממך להיפגש עם אימי או לחפש את האמיתות שלך", אמרתי. "אני נשבע לך."

נדמה שהאודם בעיניה גועש בעודה מסננת, "שתזדיין השבועה שלך, ביורן. יש לה משמעות עוד פחות מאשר לזו של המלך שלך." היא הסתובבה וצעדה לעבר הדרכאר עם טורה מאחוריה.

הראלד השמיע נשיפה ואז נופף ללוחמים שילכו והורה לסקדה להתכונן להפלגה. הוא פנה אליי והוציא מכיסו צמיד זרוע. הכרתי היטב את מעגל הכסף הזה שנתן לי לפני שנים רבות, והחזרתי לו למשמורת כשיצאתי לסקלנד בחיפוש אחר עלמת המגן והנקמה.

"פרייה היא המפתח של סגורי להגשמת הגורל שלו כמלך," אמר הראלד. "הוא לא יוותר עליה, וברגע שיהיה משוכנע שהיא נמצאת כאן, הוא ירדוף אחריה לפה. הוא יצא למלחמה בנורדלנד כדי להחזיר אותה. אני יודע שתהיה מוכן להקריב את חייו כדי להציל אותה, אבל האם תילחם גם כדי להגן על המולדת שלך? האם אתה עדיין נורדלנדי, בני?"

לקחתי את צמיד הכסף, המתכת צוננת על כף ידי, ונזכרתי כמה משמעותית הייתה בשבילי העובדה שנתן לי אותו. כשאמר שאני הוא המגן של אותם האנשים שנתנו לי בית והתייחסו אליי בטוב לב, כשהרגשתי כאילו איבדתי הכול.

"נורדלנדי לתמיד." השחלתי את הצמיד על זרועי, עד המקום המוכר מעל המרפק. "טוב להיות בבית, אבא."

שום חלק בי לא רצה לחזור אל ספינת הדרקאר עם הנורדלנדים, כיוון שמתחת לכעסי הסתתר פחד שמילא אותי בחילה. הייתי מסוגלת לעזוב את סקלנד עם ביוון כי חשבתי שסנורי יאמין שנהרגתי. שהוא לא יעניש את אחי או את אינגריד, ושארית משפחתי תוכל לחיות. אבל מהדיווח ששמעתי עלה שסנורי לא ויתר עליי, כלומר ג'יר, אינגריד והתינוק שבבטנה עדיין בסכנה. הקשר שלי עם אחי התדרדר מאוד, אבל נמלאתי בחילה למחשבה על התינוק התמים שעלול להיפגע.

וגם, באנוכיותי, חששתי לעצמי.

הגברים והנשים על הספינה הזאת, ואלה שבשני כלי השיט האחרים, היו פושטים שכל חיי לימדו אותי לפחד מפניהם. כל ילד שגדל על חוף סקלנד יודע לפחד ממראה ספינת דרקאר עם מפרשי פסים כחולים. יודע שלמראה דגל הזאב הלבן, יש לברוח ולהסתתר ביער עם הזקנים, בזמן שהמבוגרים מנסים להילחם בלוחמים מנוסים שרוצים לקחת כל דבר בעל ערך, וחיי אדם לפני הכול. הדוד שלי נהרג בפשיטה כשהייתי ילדה, הדודה שלי נלקחה כשפחה ולא שמענו ממנה שוב. זיכרונות רחוקים שלא שכחתי מעולם, ולא היה לי ספק

שאלה שסביבי מסוכנים לא פחות. בעיקר כיוון שדגל הזאב הלבן התברר ברוח מעל ראשינו.

את לא חסרת אוניס, לחשתי לעצמי בשקט. המרחק הזהיר שהשאיירו רוב הנורדלנדים בינם לביני היה מנחם ומבעית במידה שווה, כי הם פחדו מפניי כמו מפני מפלצת. שמעתי את הלחישות שלהם כשדיברו על מה שעשיתי ללוחמים של הראלד כשמצאו את ביורן ואוטי. איך הקסם שהעניקה לי הל גרר את נשמותיהם מתוך גופיהם ושלח אותן מטה אל הלהיים, כך שלעולם לא יגיעו להיכלי ולהלה. לחישות שאמרו שרק חסרי גורל מסוגלים להתגונן מפניי, ושחיי של הראלד ניצלו רק כיוון שהאלים האחרים התערבו והגנו על המלך האהוב של נורדלנד. ומי יודע, אולי זאת הייתה האמת – הקסם של הל לא נגע בו.

הם היו מבוועתים מפניי, ולא יכולתי להאשים אותם, כיוון שבעצמי הייתי מבוועתת מפניי. מעולם לא הצלחתי להבין איך העתיד הנורא שחזתה סאגה אפשרי כשהקסם של הלין רק מגן, אבל עכשיו היה ברור כיצד אהפוך למגיפה המהלכת שחזתה. כיצד בהתקף זעם אני עלולה להרוג עשרות, מאות, אולי אלפים, ולכלוא את נשמותיהם בממלכתה של הל. הלהיים אינו מקום מזווע, אבל לוחם שנשלח לשם לא יוכל לשבת אל שולחנו של אבי-הכול ולהילחם בקרב האחרון, וזה היה מה שהעניק להם את האומץ להתמודד עם המוות.

לאיש לא אמור להיות כוח כזה, ודאי לא לי, ונשבעתי בדממה שלעולם לא אשתמש בקסם הזה שוב. אני לא אהיה מפלצת. אני מסרבת.

את צועדת בדרך אל האמת לגבי מי שאת, הזכרתי לעצמי. **עם האמת יתברר הנתיב הלאה.**

או אולי אני מפליגה לעבר תא כלא. אבל לא הייתה ברירה אלא להסתכן בזה.

עטפתי את גלימת הצמר שלי במהודק סביב גופי ובחנתי את ביורן היושב עם הראלד. שערו השחור היה אסוף, והקעקועים על צידי ראשו מוסתרים חלקית, אחרי כמה ימים ללא תער. גם על לחייו היו זיפים, אבל הם לא הסתירו את הקווים החדים של עצמות הלחיים והלסת

שלו. הראלד אמר לו משהו, וכשבירון ענה, השמש האירה את עיניו הירוקות כעלה, אבל גם את העיגולים השחורים סביבן.

איש לא ימנע ממך להיפגש עם אימי או לחפש את האמיתות שלך, חזר קולו של בירון בראשי. אני נשבע לך.
נשמע שהוא מתכוון לזה, אבל לא שכחתי שהרגשתי כך גם כששיקר לי במצח נחושה.

צמיד הכסף המפותל שהוא ענד עכשיו מעל המרפק נצץ באור השמש, וידעתי שקיבל אותו מהראלד. סמל של משפחה ושל נאמנות. אחי, גייר, ענד צמיד דומה שהעניק לו סנורי כשהצטרף לחבורת הלוחמים שלו, וגם אבא שלי. לכל הלוחמים של סנורי היו צמידים כאלה, וגם כשהבחנתי שלבירון אין כזה, לא הקדשתי לזה מחשבה מיוחדת. בטיפשותי האמנתי שזה משקף את הנטייה שלו לפשוט חולצה בכל הזדמנות אפשרית, לא מחוות התרסה קטנה כנגד האיש שמתברר שנשבע להשמיד.

זיכרון הטיפוס שלנו אל פיאלטינדר במנהרות שורצות הדראוגים, מילא את מחשבתי שלא בשליטתי. הרגע שבו נחנו יחד, חום הגרון שלו וזרועותיו מניסים את צינת ההר. דיברנו על נורדלנד, על האופן שבו התייחסו אליו שם, ואני שאלתי אותו מה יחסו לכך שסנורי יוצא למלחמה נגדם. לא חשוב איך אני מרגיש לגבי האנשים שם, אני חייב לנקום בזה שפגע באימא שלי, הוא אמר. נשבעתי לקחת ממנו הכול, וכל מי שיעמוד בדרכי יהיה לא יותר מחלל מלחמה.

הוא דיבר אמת, אבל אני שמעתי רק את מה שרציתי לשמוע. שהראלד הוא האויב שלו. שנורדלנד היא האויב שלו. אילוה צדקה בהאשמות שלה, ולמרבה הצער, לא התקשיתי לזכור איך חשבתי שהיא בסך הכול עוינת אותו, מתוך קנאה בשם לייף. כמה טעיתי. לא חשוב איזה דם זרם בעורקיו, בירון היה נורדלנדי לחלוטין, ולכן האויב שלי.

ידיי נסגרו לאגרופים וסובבתי את הראש כדי לא לראות אותו. לרוע המזל זה הכניס לשדה הראייה שלי את טורה.

בת ת'זר הייתה גבוהה ממני בראש לפחות ובעלת כתפיים רחבות. היא הייתה מסוגלת לשאת בקלות כל כלי נשק, אך הרבר שעשה אותה

מסוכנת היו הברקים ששילחה מכפות ידיה. ברקים שכמעט הרגו אותי, אך במקום זה גזלו את חייה של בודיל. פניה היו מכוסות כוויות, לאחר שהדפתי את חזיו הברק שלה באמצעות המגן שלי בחזרה אליה בשערי גרינדיל. למרות הזמן הרב שחלף מאז, הכוויות עדיין היו אדומות מאוד, והבחנתי שהיא השאירה את שערה הבלונדיני הארוך פזור כדי לכסות עליהן. "אין להראלד מרפאים בשירותו?" שאלתי.

"וולונד הוא בן אָייר." טורה סימנה בסנטרה אל אחת מספינות הדרקאר שליוו אותנו. "הזקן השמן בטוניקה הירוקה."

הסתכלתי על הספינה בצמצום עיניים ובסופו של דבר זיהיתי זקן בעל לחיים סמוקות שהתאים לתיאור. הוא נראה חצי ישן, ראש נשען על יד אחת בעוד הספינה גולשת על הגלים. "אז למה הוא לא ריפא אותך?"

"נמנע ממני ריפוי." טורה דיברה ללא הטעמה, אבל לא החמצתי את ידה שהתרוממה לגעת בפצעים, שנראו מכאיבים ושישאיירו צלקות ללא ספק.

את רוב מה שידעתי על כוחותיהם של ילדי אייר שמעתי מליב, המרפאת שטיפלה ביד שלי אחרי שנשרפה מהגרזן של ביורן. היא אמרה לי שאייר הפכפכה בקסם שלה, שפציעות מסוימות היא מרפאת עד שנדמה שלא אירעו מעולם, ואחרות, כמו היד שלי, נראות לאחר הריפוי כאילו החלימו בדרך הטבע. אחרות אייר לא מרפאת כלל; ראיתי את זה אחרי ההתקפה של גנוט על הלסר, כשרבים מהפצועים מצאו את מותם, למרות הניסיונות של ליב לעזור להם בקסם שלה. ליב הייתה אישה טובה, והייתה עשויה להפוך לחברה אם לא הייתה נהרגת כשגנוט חזר לסיים את מה שהתחיל. עלה על דעתי פתאום שיכול להיות שטורה סייעה לגנוט גם בקרב הזה, ולכן אמרתי, "עונש הולם. את הרגת חברה טובה שלי ורבים נוספים מלבדה."

טורה תפסה בידי הימנית והרימה אותה כך שהשמש האירה את הצלקות. "אולי אייר ראתה את העתיד שלך וחשבה שגם לך מגיע עונש. ואני לא כיוונתי אל בודיל, כיוונתי אלייך. הטעות הזאת הייתה אחת ההחמצות הגדולות של חיי."

משכתי את היד שלי מאחיזתה.

"פגשתי את בודיל בצעירותי, כשדוד שלי רצה לסחור עם השבט שלה", אמרה טורה. "היא הייתה לוחמת אמיצה והשם שיצא לה התעלה על כל אישה בדורה. אמרתי לה שאני רוצה להיות כמוה". טורה שאפה שאיפה עמוקה. "אני זוכרת שבודיל הרימה כף רגל לגרד אותה, ואז חייכה ואמרה, 'לא, את לא'."

החזה שלי הפך חלול וריק. "כף הרגל שלה גירדה כשמישהו אמר דבר שאינו אמת. את לא רצית להיות לוחמת."

"לא אז."

"מה השתנה?" הסתכלתי לטורה בעיניה החומות. הן היו חלולות מצער ישן.

לפני שהיא הספיקה לענות, הראלד הניח יד על כתפה. "הדוד שלה היה איש רע שעשה דברים רעים. אבל הוא מת מזמן, נכון, טורה?"

"כן, מלכי", אמרה בת ת'ור בשקט. "אתה הוצאת אותו להורג."

"ואת עומדת לצידי מאז." הראלד טפח על כתפה. "בת ליבי גם אם לא דמי, ולוחמת שמעטים הצליחו לעמוד כנגדה. ואת אחת מהם, פרייה."

העור שלי עקצץ. דבריו עוררו בי אי־שקט, גם אם לא ממש הצלחתי להסביר למה.

"עשן!"

קולה של סקדה הצטלצל, וכל הנוכחים על הדרקאר השקיפו בכיוון שאליו הצביעה הציידת. תחילה היה העשן קלוש, בקושי סלילים קלים, אבל עד מהרה הפך לעמודים גדולים ושחורים. פושטים.

"הסקלנדים הגיעו!" צעקה מישהי מאחת הספינות האחרות. "סנורי בא לחטוף בחזרה את הפרס שלו!"

ליבי פעם בכוח וקמתי במהירות לעמידה. איך הוא הצליח להגיע לכאן מהר כל כך? איך זה אפשרי?

הציפור שראיתי על כתף של מישהו מוקדם יותר, צללה עכשיו מהשמיים וקראה בקול בעודה חגה סביב אדונה, אשר נמצא על ספינה אחרת. הוא שאג, "לא סקלנדים! איסלונדים!"

ידיי התחילו להזיע בתגובה לשמם של אנשי האי, כיוון שהם

פשטו מדי פעם גם על חופי סקלנד. הם לא השאירו איש בחיים. אבל כל נורדלנדי על שלוש הספינות זינק על רגליו וקרא בקול מזעם, לא מפחד.

"נראה שהאיסלונדים הבחינו בהיעדרות שלנו וניצלו את ההזדמנות," אמרה סקדה. "הכפרים שלנו נשארו חסרי הגנה." הראלד חשק שיניים ועיניו הבזיקו אל עמודי העשן. "הם ישלמו את המחיר, כי הזאב הלבן חזר." ואז הוא שאג, "הכינו את כלי הנשק, חברים, כי אנחנו מפליגים לרחוץ בדם איסלונדי!"

נראה שהעשן מיתמר רחוק מאיתנו. אבל בעודנו גולשים לאורך חופים
סלעיים ויערות שופעים, נדמה שפעילות לב ספורות חלפו וכבר נגלו
לעין הספינות הצבועות שחור וצהוב. לא היה ספק שאלה איסלונדים.
שלוש ספינות דרקאר עלו על החוף, וקומץ לוחמים עמדו על המשמר.
אומנם היה לנו אותו מספר ספינות, אבל הנורדלנדים נמצאו בנחיתות
מספרית בגלל כל הלוחמים ששלחתי אל הלהיים. הלוחמים היחידים
על הדרקאר שלנו היו ביורן, טורה וסקדה.
ואני.

אם לשפוט על-פי הבזקי הברק שעלו מהכפר, היה לאיסלונדים
חסר גורל משלהם.

ביורן חלף על פניי אל החרטום והמרפקים שלנו נגעו. זזתי הצידה
כדי להגדיל את המרחק בינינו. שנאתי את האופן שבו נראה שגופי
מנסה להתקרב אליו נגר רצוני. אם ביורן הבחין בכך הוא לא חשף
זאת, כיוון שתשומת ליבו הייתה ממוקדת בטורה.

"את נשבעת להרוג את אַקְוֹן לפני שיצאתי לסקלנר, טורה," הוא
אמר, והגרזן כבר התלקח בידו. "אבל לפי האורות נראה שהוא בהחלט
בחיים."

הקרבה הברורה ביניהם מילאה את פי טעם חמוץ. הוא לא הכחיש שהוא מכיר את טורה, אבל גרם לי להאמין שהוא רואה בה אויבת, כשלמעשה זה היה רחוק מהאמת.

טורה הזעיפה פנים. "ארקון הסתתר ממני ולא הייתה לי ההזדמנות." "הוא לא מסתתר עכשיו." בירון גיחך אליה ואני רציתי לרחוף אותו למים. "כדאי שתקיימי את השבועה שלך, אחרת אנשים יתחילו לחשוש שאת כלבה נובחת שלא נושכת." "אומר האיש שנשבע להרוג את עלמת המגן בכל יום בחייו, ובמקום זה זיין אותה."

הזעפתי פנים בתגובה לעקיצה אבל בירון רק משך בכתפיו. "אם את מקנאת בנתיב שעברתי, את מוזמנת למצוא מקום מבודד, כדי לבדוק אם האצבעות של ארקון מדגדגות כמו הברקים שלו. אני לא אשפוט אותך לחומרה. גם אם הוא זקן ומכוער ויש לו ריח של עיזים." "איך אתה יודע איזה ריח יש לו, בירון?" סקדה חייכה אליו חיוך ערמומי.

"הוא נפל עליי בזמן היתקלות וכמעט מתתי מהריח, אם כי אולי בינתיים הוא מצא אמבט. טורה, תודיעי לי מה גילית." "מספיק עם הקשקושים, ילדים," קטע אותם הראלד, ואני הייתי אסירת תודה על כך. הייתי מודעת לכך שבירון מכיר את האנשים האלה, אבל האמנתי שזאת היכרות של אסיר. לא היכרות של אחים לנשק. של... משפחה.

"מה את רוצה לעשות, פרייה?" הראלד הפנה את עיניו האפורות אליי. "האם תילחמי למעני כדי להגן על הכפר, או שאת רוצה להישאר על הדרקאר?"

כל חלק בי נדרך למשמע השאלה, כי הרגשתי מה הוא רוצה ממני. שאקרא להל לקחת את חיי האיסלונדים ואת נשמותיהם, לשים קץ לקרב הזה בקללה שלי, כך שהוא לא ישלם מחיר. "תילחם את הקרבות שלך בעצמך," סיננתי. "אני לא משרתת את נורדלנד, ולא אעשה את זה לעולם."

"איסלונד אינה חברה של סקלנד," הוא ענה. "גם על החופים שלכם הם פשטו."

"האויבת של האויבת שלי היא חברתי."

הראלד רק משך בכתפיו. "כרצונך." הוא הרים את קולו וצעק, "כולם להתכונן!"

הדופק שלי דהר כשהספינות הנורדלנדיות מיהרו לעבר החוף. האיסלונדים שעמדו על המשמר על הספינות שלהם הבחינו בנו בסופו של דבר. רצים מיהרו במעלה החוף בכיוון הכפר הבוער, להזהיר את חבורת הלוחמים הראשית, ואחרים אחזו בכלי נשק והתכוננו לקרב. המגינים שלהם היו צבועים שחור וצהוב, גופיהם עטופים שריון ופרוות, ועל ראשיהם התנוססו הקסדות המשוכללות שנודעו בהן. "סקדה," אמר הראלד בשקט. "חסלי אותם."

"בשמחה, מלכי." הקשת הזוהרת של סקדה הופיעה בידיה. היא מתחה את המיתר ושחררה את החץ, והוא פילח את חלל האוויר וחדר את החזה של אחד הלוחמים. מיצי קיבה צרכו בגרוני, כשזיכרון שלה הורגת כך את אימא שלי מילא את מחשבתי, אבל ביוון צעק, "זהירות! החול רטוב!"

לא הבנתי למה זאת סיבה לדאגה, אבל כולם הצטעקו בבהלה ונאחזו בכל דבר זמין.

"פרייה!" שאג ביוון. "תחזיקי חזק! אחד מילדי –"

מה שהתכוון לומר נבלע בקול אנקה רם מתחת לדרקאר שלנו, וירכתי הספינה התרוממו אל מחוץ למים. סטיינן צרחה ונאחזה בתורן, ואילו סקדה הסתכנה בירייה נוספת לפני שהשליכה את עצמה אל המעקה להיאחזו. פחד שרט בי מבפנים כשהתרוממנו גבוה יותר והספינה נסתה הצידה. ראיתי הבזק של צורה אפורה. ילדי ניוורד.

יש בן או בת ניוורד בין האיסלונדים, והם זימנו לווייתן.

היה לי רק רגע לתהות מה מסוגל אדם כזה להשיג בקרב, לפני שהלווייתן הפך את הספינה שלנו. שאפתי שאיפת אוויר גדולה רגע לפני שהושלכתי למים.

צללתי עמוק ולא ראיתי דבר מלבד בועות וחשכה. גופי התגלגל במים עם הגלים. לא ידעתי מה למטה ומה למעלה. באיזה כיוון האוויר.

המים שצפו והאינסטינקט צרח עליי לזוז רגע לפני שסנפיר ענקי חלף מולי. הוא הצליף שוב ובקושי החמיץ אותי פעם שנייה. בעטתי ברגליי בכוח, וכשעליתי מעל פני המים ראיתי לווייתן אפור ענקי הופך ספינה נוספת. לוחמים הושלכו לים והלווייתן נעלם במעמקים.

מהומה שלמה שררה שם, ורק החמירה כשהספינה השלישית הגיעה לחוף ונתקלה בעשרות איסלונדים שהמתינו לה, כולל ארקון הנודע לשמצה. ברקים ניתזו מקצות אצבעותיו; הם פערו חורים בגופיהם של לוחמים נורדלנדיים וריססו את החוף בדם מעלה עשן. לצידו עמד גבר בעל מבט מרוכז, והיה ברור שעדיין יש לו תוכניות לאלה מאיתנו שנמצאים במים.

משהו נגע בזרועי ואני התחבטתי סביב וגיליתי את טורה צפה רפויה במים לצירי.

"פרייה!" צעק בירון. "תשחי!"

עיניו היו מופנות לעומק הים.

הסתובבתי במים והקיבה שלי צללה למראה סנפיר שחור שזינק מהמים לעבר טורה ולעברי.

סנפירים שחורים רבים. ובניגוד ללווייתן האפור, לאלה היו שיניים. אימה מילאה אותי, אבל כשפניתי לשחות לחוף, טורה זעה והשתעלה. היא עדיין הייתה בחיים, אך בבירור מטושטשת ממכה בראשה. דם זלג במורד לחייה.

תעזבי אותה, לחש זעמי. היא הרגה את בודיל.

הסנפירים התקרבו. הם היו גדולים משקלטתי ברגע הראשון.

אין כבוד במוות כזה, ענה המצפון שלי. זאת הייתה הפעם הראשונה ששמעתי ממנו כבר זמן רב מאוד. אבל עדיין הייתה לו השפעה עליי, ואני הושטתי יד אל טורה בעודי קוראת בשמה של הלין. קסם עלה מאצבעותיי וכיסה את טורה ואותי.

צורה שחורה ולבנה תקפה, פיה הפעור חושף שיניים לבנות וחדות, ואני צרחתי.

אבל השיניים ניסו לנגוס בקסם, לא בגופה של טורה, והאורקה הושלכה לאחור בכוח מדהים.

אך נוספות הגיעו בעקבותיה.

להקה שלמה של אורקות, שתקפו אותנו זו אחר זו מכל עבר. שיניים הבזיקו ונשכו. סנפירים מצליפים שילחו זרמים של מים שסובבו וסחררו את טורה ואותי, ונזקקתי לכל כוחי רק כדי להמשיך לאחוז בה. האורקות לא היו מסוגלות לפרוץ את הקסם שלי, אבל גם לא הצלחתי להימלט.

טורה הייתה גדולה ממני בערך פי אחד וחצי, ואני נאבקתי להחזיק את ראשינו מעל למים בעוד האורקות ממשיכות לתקוף. מטביעות אותנו במים ובפחד. במהלך כל זה זעמי בער, כי היצורים האלה נוצלו בצורה הנוגדת את אופיים. בן או בת ניורד שעל החוף לא היו טובים יותר מווראגי. לא טובים יותר מבעלי המת, שניצל חיי יצורים חפים מפשע כדי לענות אותי.

גל שטף מעליי, ואף שהקסם שלי השליך אותו לאחור ברסס, בכל זאת שקענו במים. אני התנשפתי והתפתלתי בניסיון לראות את החוף מעבר לאורקות התוקפות, שם ארבה המפלצת השולטת בהם.

ליבי שקע בקרבי. מתברר שנסחפנו הרחק לעומק הים, והדמויות הנלחמות על החוף נראו עכשיו זעירות. האורקות לא היו חייבות להרוג אותנו, כי המים יעשו בשבילן את העבודה.

"טורה!" השתנקתי בפה מלא מי מלח. "תתעוררי! תשחי!"

היא הסתכלה עליי ומצמצה. ואז מבטה התחדד וצווחה נקרעה מגרונה כשאורקה תקפה אותנו.

היה לה פה גדול מספיק לחתוך אדם בוגר לשניים ולבלוע את אחד החצאים בשלמותו, שיניה ארוכות יותר מאצבעותיי.

השיניים נסגרו על זרועה המושטת של טורה – אך האורקה הושלכה לאחור ונחתה בהתפוצצות מים שהעלתה גלים גבוהים.

טורה חבטה, שקועה בפחד שלה ובניסיון לברוח. אני נצמדתי אליה כמו עלוקה, כשאצבעותיי תופסות בחזה שלה ורגליי כרוכות סביב מותניה.

כיוון שלא היינו מסוגלות לשחות, שקענו מתחת לפני המים. נואשת לנשום, אחזתי בפניה והסתכלתי לה ישירות בעיניים. ניסיתי לגרום לה להבין מה קורה, בעודנו שוקעות עמוק יותר.

סנפירים ובועות געשו סביבנו. אבל טורה הייתה לוחמת, ולנגד עיניי היא השתלטה על הפחד שלה והנהנה אליי הנהון אחד. שחררתי את הרגליים ממותניה, ובלי להרפות מאחיזת ידינו, על מנת לא לאבד את הגנת הקסם שלי, בעטנו ברגלינו לעלות אל פני המים.

ושם גילינו שנדחפנו עוד יותר רחוק מהחוף.
 "הן יטביעו אותנו," התנשפה טורה, ונרתעה כשאורקה נוספת ניסתה לסגור מלתעות סביב רגליי והושלכה הצידה בגלים גואים.
 "אנחנו חייבות להרוג אותן!"
 "לא!" השתנקתי בפה מלא מים. "זאת לא אשמתן! הוא גורם להן לעשות את זה!"
 "אז אנחנו נמות!"

טורה שחררה את ידה בכוח ובוהק הקסם שלי נעלם. תפסתי בכתף שלה, ובן רגע היא קרנה שוב. טורה הצמידה את כפות ידיה זו לזו ואז קיללה. "אני צריכה שהקסם שלך ירד מהידיים שלי!"
 נענעתי בראשי. "לא. אסור לך להרוג אותן."
 "אין לנו ברירה!"

היא צדקה. הברירה כאן הייתה בין חיי האורקות לחיינו. דמעות זלגו על לחיי. ידעתי שלעולם לא אסלח לעצמי על הרגע הזה, אבל משכתי את הקסם שלי מידיה של טורה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן